

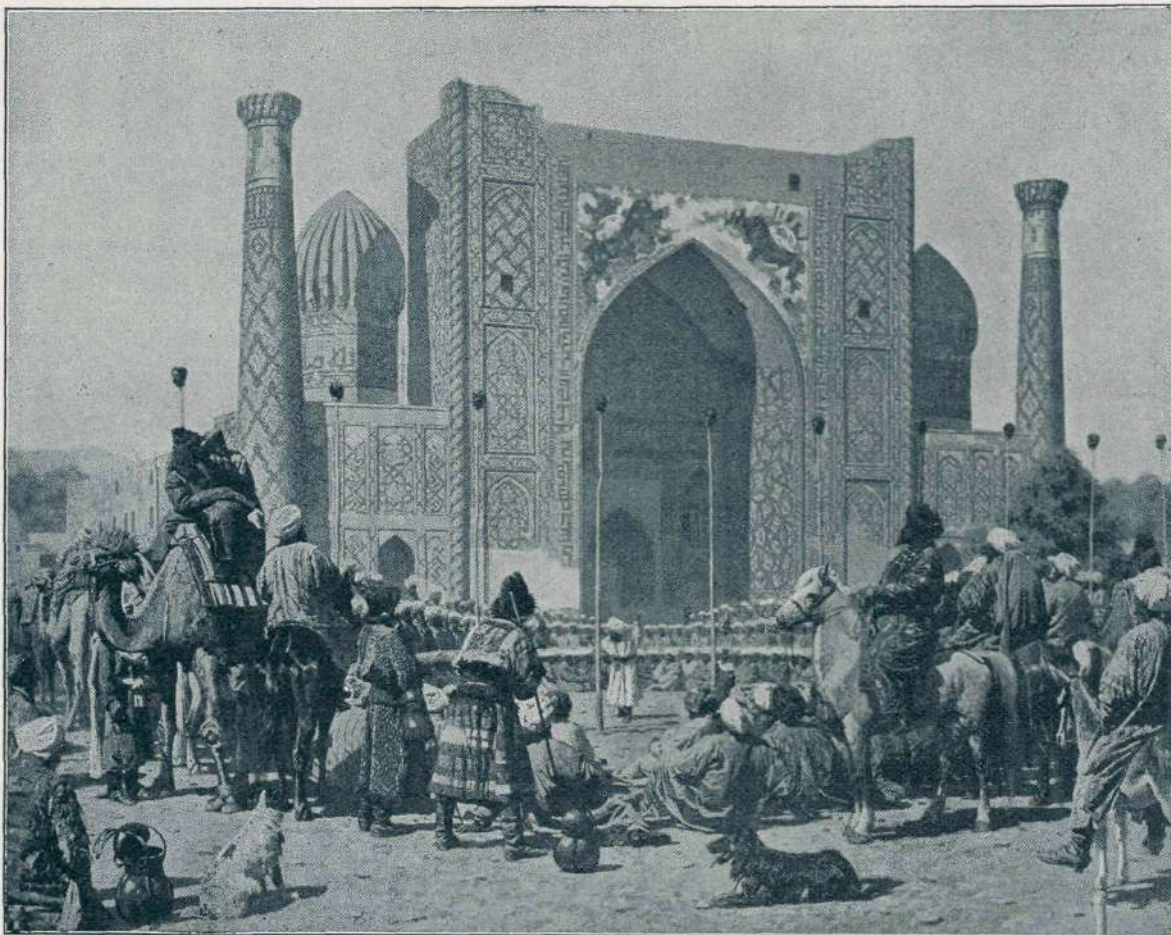
protestant, a mi še zdaj ne vemo, kaj uči. Nerodno je opisano razmerje Trubarjevo do celjske Barbare. Seveda pride Barba njega iskat in se mu ponujat. Trubar ji govori dolgočasno razpravo o „močnem stožerju, okrog katerega se suče svet“, in ki se imenuje lju-bezen, o „čisti prirodi“ in „naravnih zakonih“ ter konča slednjič svoje predavanje z vzklikom:

Glej, to je moja žena Barbara!
In rakom žvižgat pojde celibat! (Str. 48.)

luteranskimi „teologi“ pri vinskih bokalih re-
šuje evangelij:

In Trubar zgrabi za svoj vrč pa pravi:
„Kaj hočemo?“ Svoj čisti evangelij
brez zaplat tujih, brez primesi krive!
(Str. 55.)

Da, svoj evangelij! A kaj je v tem evan-
geliju? Nič, vsaj Aškerc izpelje Trubarja z vrčem
vina v roki takoj v jako neevangeljsko strujo,
v kateri zabavlja čez „jarem“ in čez škofa, ka-

ZMAGOSLAVNA SLOVESNOST.

V. V. VEREŠČAGIN.

Kako je to nerodno in banalno! Tako menda še ni snubil živ človek. Kaj naj rečemo k duhoviti opazki str. 51.:

O kdor za Trubarja se piše, tá
ne izneveri se prepričanju ...

Veliko pomanjkanje idej zakrivajo take prazne besede. Skokoma vidimo Trubarja naenkrat v Ljubljani kot kanonika, kjer seveda zopet med

teremu želi, da „se naj repenči!“ Škof ga po-
kliče k sebi iz pijane družbe. Aškerc bi moral
zdaj vendar, ko si stojita škof in Trubar na-
sproti, izraziti v teh dveh osebah vtelešeni
ideji. A nič manj nego to! S praznimi, ironič-
nimi frazami je napolnil Aškerc ta prizor. Niti
škof niti Trubar ne govorita o veri. In tudi
v ovadbi na cesarja ve Aškerc povedati le
nekaj zunanjih znakov notranje vere v jako
neotesani obliki.